

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Polabská Lhota**, se sídlem Poděbrady, Heřmánkova 223/VIII., IČ: 47528401, zast. JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Jugoslávská 12, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Kluk, se sídlem Poděbrady, U Sadu 82/VIII., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2011, č.j.: 078819/2011/KUSK

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru životního prostředí ze dne 30.5.2008 č.j. 02 378/ŽP/2007-Uch., kterým jmenovaný správní orgán I. stupně rozhodl podle § 29 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“) o uznání honitby Bor Honebnímu společenstvu Kluk, a to tak, že v seznamu přičleněných honebních pozemků v příloze č. 2 změnil označení vlastníka honebního pozemku parc. č. 193/24/3 o výměře 562 m² v k. ú. Kluk na „ČR – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, Nové město, 128 00 Praha 28.“ Zbylou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný v plném rozsahu potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně provedl nové řízení ve věci uznání společenstevní honitby Bor a na základě nového řízení vydal nové rozhodnutí o uznání honitby Bor č.j. 02 378/ZP/2007 - Uch. ze dne 30.5.2008, kterým uznal dle § 29 odst. 1 zákona o myslivosti společenstevní honitbu Bor držiteli honitby Honebnímu společenstvu Kluk o výměře 603,2512 ha. Dle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti přiřčenil k honitbě honební pozemky o celkové výměře 52,29 ha v k. ú. Poděbrady, Kluk a Oseček a dále dle § 3 odst. 3 a 4 zákona o myslivosti stanovil pro jednotlivé druhy zvěře minimální a normované stavy zvěře. Nedílnou součástí rozhodnutí je mapový zákres honitby (příloha č. 1) a seznam přiřčeněných pozemků (příloha č. 2).

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že do uznané honitby byly přiřčeny honební pozemky vlastníků, kteří již dříve podali přihlášku do Honebního společenstva Polabská Lhota. Pokud došlo již v roce 1992 ke vstupu vlastníků s těmito pozemky do Honebního společenstva Polabská Lhota, bez ohledu na to, že došlo rozhodnutím č.j. 542/ZP/2003-Uch ze dne 31.3.2008 k uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a ke změně její hranice, nemůže mít tato okolnost za následek, že správní orgán nemusí respektovat vůli vlastníků těchto pozemků a přiřčení jejich pozemky do navrhované honitby Bor.

Žalovaný zjistil, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 86 správního řádu a opominul vyrozumět ostatní účastníky řízení o podaném odvolání. Proto sám zaslal všem účastníkům správního řízení stejnopis podaného odvolání a vyzval je, aby se ve lhůtě 5 dnů k odvolání vyjádřili. Dne 23.9.2008 bylo žalovanému doručeno sdělení obchodní společnosti ZZN Polabí, a.s. (dříve Zemědělské zásobování a nákup, s. p. Nymburk), ve kterém jmenovaná společnost prohlašuje, že není vlastníkem předmětných nemovitostí.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutím krajského úřadu č.j. 108167/2008/KUSK-OŽP//Mag ze dne 24. 9. 2008. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7.12.2010 č.j. 10 Ca 240/2008 - 50 shledal, že výrok rozhodnutí krajského úřadu je nesrozumitelný a jeho rozhodnutí v důsledku toho nepřezkoumatelné. Hlavní vadu výroku rozhodnutí spatřoval soud v tom, že krajský úřad část rozhodnutí změnil, ale z výroku již není patrné, jak posoudil zbylou část rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady. K dalším skutečnostem se pak soud vyjádřil pouze v obecné rovině takto: *„V důsledku toho se může soud vyjádřit k dalším žalobním tvrzením jen v obecné rovině. V daném případě žalobce tvrdí, že do navrhované honitby Bor byly přiřčeny pozemky, jejichž vlastníci již dříve (v roce 1993) podali přihlášku do jiného honebního společenstva a tato jejich vůle není respektována. S takto formulovanou námitkou si nicméně soud neztotožňuje. Ze spisového materiálu vyplývá, že sporné území se sice stalo součástí honitby žalobce v roce 1993, avšak v roce 2003 bylo od ní odděleno. Vlastníci pozemků v tomto sporném území, kteří byli členy žalobce pouze z titulu vlastnictví pozemků v tomto sporném území, tak oddělením jejich pozemků od honitby Polabská Lhota přestaly být členy žalobce. Pokud s tímto oddělením svých pozemků od honitby žalobce nesouhlasili, mohli podat proti tomuto rozhodnutí v roce 2003 odvolání. Neučinili-li tak, projeví tím nepřímou souhlas s tímto rozhodnutím. Jejich vůle vstoupit do Honebního společenstva Polabská Lhota projevená v roce 1993 byla respektována v roce 1993, naproti tomu v roce 2003 neprojevili nesouhlas s oddělením jejich pozemků od honitby Polabská Lhota a nelze tak nyní tvrdit, že by bylo nyní rozhodováno v rozporu s jejich projevenou vůlí. Z odůvodnění rozhodnutí z roku 2003 vyplývá, že k oddělení nyní sporného území došlo tehdy především z toho důvodu, že hranice honitby byla na hranici tohoto území s ostatními pozemky nyní navrhované honitby Bor v terénu nezřetelná a nejednalo se tedy*

o žádnou svévoli správního orgánu. Námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně nikdy tuto hranici v terénu fakticky nezkoumal, nejsou nyní relevantní, nebylo-li proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání. Pozemky ve sporném území se tak po nabytí právní moci rozhodnutí z roku 2003 staly honebními pozemky nepatřícími do žádné honitby a nic tedy nebránilo jejich přiřazení k nově navrhované honitbě Bor. Nadto je třeba poznamenat, že sporné území má největší společnou hranici právě s honitbou Bor a začlenění těchto pozemků do honitby Bor tedy odpovídá všem zásadám zákona o myslivosti pro tvorbu honiteb. “

Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že mimo nesprávně uvedený výrok nebyly soudem shledány další závady v rámci žalovaného rozhodnutí. Žalovaný proto změnil výrok rozhodnutí tak, aby byl v souladu s ustanovením § 90 správního řádu; odůvodnění rozhodnutí pak po opětovném přezkoumání celé záležitosti ponechal v původní podobě.

K námitce žalobce týkající se přiřazení honebních pozemků vlastníků, kteří již dříve podali přihlášky do Honebního společenstva Polabská Lhota a jejich pozemky nejsou součástí pravomocně uznané honitby Polabská Lhota, žalovaný uvedl, že rozhodnutím č.j. 542/ŽP/2003-Uch ze dne 31.3.2003 byla honitba v držení Honebního společenstva Polabská Lhota uvedena do souladu se zákonem dle § 69 zákona o myslivosti. Současně tímto rozhodnutím došlo ke změně hranic předmětné honitby. Honební společenstvo Polabská Lhota jako držitel honitby se změnou hranic souhlasilo, a proto nevyužilo možnosti odvolání. Přestože někteří vlastníci či spoluvlastníci (J. N., B. B., V. K., I. V., M. K. a další) jsou členy Honebního společenstva Polabská Lhota, jejich honební pozemky součástí společenstevní honitby v držení Honebního společenstva Polabská Lhota nejsou. Tato skutečnost měla být řešena při „transformaci“ Honebního společenstva Polabská Lhota v roce 2003 a tito vlastníci měli podat opravný prostředek proti rozhodnutí č.j. 542/ŽP/2003-Uch ze dne 31.3.2003, nikoli se ho domáhat ve správním řízení týkajícím se uznání honitby Bor a přiřazení honebních pozemků nenáležících do žádné honitby o několik let později. Na honebních pozemcích, které nebyly součástí žádné honitby, vzniklo nové honební společenstvo (Honební společenstvo Kluk), které splňuje zákonné požadavky na tvorbu honitby dle § 17 zákona o myslivosti. Při tvorbě honitby se musí přihlížet k jejich tvaru. K tomuto účelu se při tvorbě honitby provádí mimo jiné i přiřazení pozemků. Vzhledem k tomu, že honební pozemky vlastníků, kteří nejsou členy Honebního společenstva Kluk a netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, pak orgán státní správy myslivosti přiřadil tyto pozemky k honitbě, která má s těmito honebními pozemky např. nejdelší společnou hranici (navrhovaná honitba) a zásady mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřazení. Honební společenstvo Kluk navrhlo přiřazení cca 50 ha tak, aby hranice honitby navazovala na pravomocně uznané honitby. Nově uznaná honitba Bor nezasahuje do žádné pravomocně uznané honitby.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že pravomocné rozhodnutí o uvedení honitby Honebního společenstva Polabská Lhota do souladu se zákonem nemůže mít za následek, že správní orgán nemusí respektovat vůli vlastníků těchto pozemků a může přiřadit tyto pozemky do navrhované honitby. Je toho názoru, že toto „nerespektování“ vůle vlastníků mělo být napraveno v řízení týkajícím se honitby Honebního společenstva Polabská Lhota. Toto rozhodnutí mělo být přezkoumáno v odvolacím řízení nebo v přezkumném řízení. Správní řízení o uznání honitby Bor, kterou tvoří honební pozemky nenáležící do žádné honitby, tento nedostatek či pochybení v rozhodnutí o uvedení honitby Honebního společenstva Polabská Lhota nemůže napravit. Skutečnost, že vlastníci nejsou členy Honebního společenstva Kluk, je promítnuta v tom, že jejich pozemky byly do honitby Bor přiřazené a jim pak náleží náhrada od držitele honitby, kterou je povinno platit honební společenstvo. Pokud by se vlastník stal členem honebního společenstva, pak mu náhrada

nenáleží. Žalovaný upozornil na to, že členství v Honebním společenstvu Polabská Lhota vlastníků, jejichž honební pozemek není součástí této honitby (ať již je nebo není součástí jiné honitby), teoreticky zaniklo. Dle § 22 odst. 3 zákona o myslivosti hlasovací právo přísluší pouze členům honebního společenstva a na rozhodování se členové honebního společenstva podílejí podle výměry honebních pozemků, které vlastní a které tvoří společenstevní honitbu. Z toho vyplývá, že tito vlastníci nemají hlasovací právo v Honebním společenstvu Polabská Lhota. Vzhledem k tomu, že honební pozemky těchto vlastníků nebyly zařazeny do žádné honitby, pak musely být přiřčeny k stávající honitbě. Jinými slovy skutečnost, že vlastníci jsou členy jiného honebního společenstva a jejich honební pozemek není součástí této honitby, nevylučuje, aby jejich honební pozemek byl přiřčen do jiné honitby, pokud to vzhledem k tvaru honitby, vhodnosti hranic honitby a řádnému mysliveckému hospodaření vyhovuje.

Žalovaný podotkl, že dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody. Realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jejich prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy. Omezení vlastnického práva je možné pouze na základě zákona, v tomto případě dle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti. Tato skutečnost byla mimo jiné i součástí odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 23/2006-34. Městský soud v Praze tímto rozsudkem zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje a rozhodnutí Městského úřadu v Poděbradech ve věci uznání honitby Bor v podstatě na základě procesních důvodů. V odůvodnění rozsudku uvedl, že se odvolací orgán dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění tohoto rozsudku však nevyplývá, že po odstranění procesních vad musí být rozhodnutí vycházející z nového správního řízení v meritu věci odlišné. Proto správní orgán I. stupně provedl nové řízení a odstranil tak nedostatky vytknuté v rozsudku Městského soudu v Praze. Výsledkem tohoto řízení je rozhodnutí o uznání honitby Bor, které je v meritu věci shodné se zrušeným rozhodnutím z roku 2005.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí přiřčnil k navrhované honitbě Bor řadu pozemků, jejichž vlastníci již dříve s těmito pozemky vstoupili do Honebního společenstva Polabská Lhota, tedy do žalobce. Rozhodnutím o přiřčnění pozemků těchto vlastníků k navrhované honitbě došlo ke zkrácení práv žalobce, neboť v případě těchto pozemků jejich vlastníci zcela jednoznačně projevili vůli ke vstupu do žalobce. Správní orgán musí respektovat vůli vlastníků projevenou tím, že podali přihlášku do Honebního společenstva Polabská Lhota a vložili do tohoto honebního společenstva své pozemky. Pokud vlastník pozemku veřejně deklaruje svoji vůli být členem konkrétního honebního společenstva tím, že do něj podá přihlášku, musí správní orgán takto projevenou vůli respektovat a nesmí rozhodnout o přiřčnění pozemků tohoto vlastníka k honebním pozemkům členů jiného společenstva. Na to nemá vliv ani rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně dne 31.3.2003 č.j. 542/ŽP/2003-Uch, kterým došlo k uvedení honitby v držení žalobce do souladu se zákonem o myslivosti a současně ke změně hranice honitby Polabská Lhota. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že vlastníci pozemků ve sporném území měli podat opravný prostředek proti rozhodnutí ze dne 31.3.2003, z odůvodnění napadeného rozhodnutí se však nepodává, zda těmto vlastníkům bylo předmětné rozhodnutí vůbec doručeno a zda tedy měli objektivně možnost opravný prostředek podat.

Žalobce dále konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co již v této věci dvakrát rozhodoval Městský soud v Praze. Ten nejprve rozsudkem ze dne 5.4.2007, č.j. 8 Ca 23/2006-34 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2005 a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení, a poté rozsudkem ze dne 7.12.2010, č.j. 10 Ca 240/2008-50 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2008 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7.12.2010 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2008 zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z něj nebylo zřejmé, jak žalovaný rozhodl o té části prvostupňového správního rozhodnutí, kterou nezměnil. Ke zrušení rozhodnutí žalovaného tak došlo v podstatě z formálních důvodů. Pokud jde o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2007, tímto rozsudkem bylo zrušeno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.9.2005 a správnímu orgánu I. stupně bylo uloženo, aby vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a za tím účelem použil § 20 odst. 1 zákona o myslivosti, podle kterého se při nepředložení potřebných dokladů k registraci stanovených v § 19 odst. 6 zákona o myslivosti vyzve dotčené honební společenstvo k jejich bezodkladnému doplnění, a to nejpozději do 5 dnů s poučením, že jinak bude řízení ohledně nově zakládané honitby Bor zastaveno. Tímto způsobem měla zúčastněná osoba odstranit pochybnosti vyplývající z toho, že žalobce namítal, že seznam vlastníků honebních pozemků honebního společenstva obsahuje i vlastníky, kteří jsou již členy Honebního společenstva Polabská Lhota. Správní orgán I. stupně namísto toho, aby postupoval v souladu s tím, co mu bylo uloženo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2007, vyzval žalobce k předložení seznamu členů žalobce z r. 1993 a jejich souhlasu se vstupem nebo členstvím v honebním společenstvu, seznamu pozemků včetně seznamu přiřčených pozemků z roku 1993 a originálu smlouvy o zřízení Honebního společenstva Polabská Lhota včetně přílohy ze dne 8.12.1992, zatímco zúčastněnou osobu k doplnění podkladů nevyzval vůbec. Žalobce, přestože argumentoval tím, že veškeré tyto podklady musí být nutně součástí správního spisu týkajícího se řízení o uznání honitby žalobce, této výzvě vyhověl a předložil listinné doklady prokazující vstup jednotlivých vlastníků se svými pozemky do Honebního společenstva Polabská Lhota. Přes výše uvedené však správní orgán I. stupně pozemky těchto vlastníků přiřčenil k navrhované Honitbě Bor, čímž došlo k porušení § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, podle kterého orgán státní správy myslivosti honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřčení zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5.4.2007 správním orgánům obou stupňů vytkl, že porušily povinnost zjistit důsledně skutečný stav věci i tím, že se nevypořádaly s námitkou žalobce, že Honitba Bor není tvořena souvislými honebními pozemky. Podle soudu svědčí ve prospěch této námítky vyjádření žalovaného ze dne 2.5.2006. Podle tohoto vyjádření nebyl do honitby zahrnut poděbradský hřbitov a pozemky parc. č. 377/1 a 377/5 v k. ú. Kluk. Soud konstatoval, že nachází-li se uprostřed vyznačeného obvodu honitby mimo jiné poděbradský hřbitov a výše uvedené dva pozemky, které však do honitby zahrnuty nebyly, nebyla zřejmě splněna ani podmínka uvedená v § 17 odst. 2 věta první zákona o myslivosti, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Žalovaný, ani správní orgán I. stupně se po vrácení věci Městským soudem v Praze touto otázkou nezabývaly a žádným způsobem se s ní v odůvodnění svých rozhodnutí nevypořádaly. Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalovaný sice odstranil vadu, na kterou byl upozorněn Městským soudem v Praze a pro kterou bylo jeho rozhodnutí ze dne 24.9.2008 soudem zrušeno, odůvodnění napadeného rozhodnutí je však, pokud jde o vypořádání se s odvolacími

námitkami žalobce, totožné s odůvodněním předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2008.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení bylo postupováno podle zákona. K námitce, že nerespektoval vůli vlastníků pozemků, uvedl, že s touto námitkou se správní orgán vypořádal již v rozhodnutí ze dne 24.9.2008 a správní soud rozsudkem č.j. správnost jeho argumentace potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se správní orgán touto námitkou opět zabýval a řádně ji odůvodnil. K žalobní námitce ohledně nedoručení rozhodnutí z 31. 3. 2003 žalovaný uvedl, že žalobce zřejmě napadá rozhodnutí č.j. 542/ZP/2003 ze dne 31.3.2003, které nabylo právní moci dne 23.4.2003. Toto rozhodnutí není předmětem tohoto soudního řízení. Má-li žalobce pochybnosti o platnosti a účinnosti tohoto správního rozhodnutí, měl je uplatnit v řádném správním řízení, a to ve lhůtách zákonem stanovených, jinak platí presumpce správnosti správního rozhodnutí. Námitka je navíc pouze obecným a neurčitým tvrzením žalobce. K žalobní námitce, že „...do honitby nebyly zahrnuty pozemky hřbitova ...“, žalovaný uvedl, že tato námitka nebyla odvolací námitkou uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V odvolání ze dne 9.6.2008 je jedinou odvolací námitkou námitka týkající se „projevení vůle vlastníků pozemků“. Vzhledem k tomu, že podle § 89 správního řádu odvolací orgán přezkoumává správnost rozhodnutí pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nelze k této námitce přihlížet. Protože tato žalobní námitka nebyla uvedena v odvolání, nemohl se jí žalovaný v rámci odvolacího řízení zabývat. V souvislosti s touto námitkou žalovaný ve vyjádření k žalobě s poukazem na § 2 písm. e), f) a g) zákona o myslivosti dále uvedl, že pozemky hřbitovů jsou ex lege nehonebními pozemky. Proto ve vztahu k pozemkům parc. č. 377/1 a 377/5 v k. ú. Kluk, které jsou vedeny ve veřejném rejstříku (katastru nemovitostí) jako „hřbitov, urnový háj“, nemusel správní orgán rozhodovat o jejich nehonebnosti (pozemek parc. č. 377/5 leží vedle obřadní síně hřbitova v Poděbradech). Ze žalobní námítky není patrné, zda jsou napadány pouze tyto dva konkrétní pozemky, nebo i další pozemky tvořící celek hřbitova v Poděbradech, a proto žalovaný uvedl, že nehonebnost pozemků v „honitbě Bor“ se týká ze zákona všech pozemků tvořících hřbitov v Poděbradech. Ohledně souvislosti pozemků honitby Bor nelze dle žalovaného než odkázat na § 2 písm. g) a § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, který připouští existenci „ostrůvků“ nehonebních pozemků.

V replice žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se již v předcházejícím řízení plně vypořádal s námitkou nerespektování vůle vlastníků pozemků. K této námitce se Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7.12.2010 č.j. 10 Ca 240/2008 – 50 vyjádřil tak, že se s ní neztotožňuje, neboť podle závěru soudu se sporné území stalo sice v roce 1993 součástí honitby žalobce, avšak v roce 2003 od ní bylo odděleno. Pokud vlastníci pozemků s tímto oddělením pozemků od honitby nesouhlasili, mohli podat proti tomuto rozhodnutí v roce 2003 odvolání. Jestliže tak neučinili, projeví tím nepřímou souhlas s tímto rozhodnutím. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce, že by nebyla respektována jejich vůle. S tímto závěrem soudu by bylo možné souhlasit pouze tehdy, pokud by ve správním řízení bylo prokázáno, že vlastníci dotčených pozemků měli vůbec možnost podat opravný prostředek proti předmětnému rozhodnutí. Jak totiž žalobce dříve uváděl, ve správním řízení nebylo žádným způsobem zjišťováno, zda toto správní rozhodnutí (poznámka soudu: míněno zřejmě rozhodnutí správního orgánu č.j. 542/ZP/2003 ze dne 31.3.2003 o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem) bylo vlastníkům dotčených pozemků oznámeno, a zda tak měli možnost proti němu odvolání podat. Jestliže toto nebylo ve správním řízení zjištěno, je žalobce přesvědčen, že nelze dovozovat srozumění vlastníků pozemků s vyčleněním jejich pozemků z honitby žalobce, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí činí. Třebaže tedy

rozhodnutí ze dne 31.3.2003 není předmětem tohoto soudního řízení, je nutné se vypořádat s námitkou žalobce, že toto rozhodnutí nebylo oznámeno všem vlastníkům dotčených pozemků, a nebyla jim tak dána možnost podat proti němu odvolání. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že se žalovaný nemohl zabývat jeho námitkou, že honitba Bor není tvořena souvislými honebními pozemky. Žalobce na tuto skutečnost poukazoval již dříve a Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 5.4.2007, sp. zn. 8 Ca 23/2006 s touto námitkou ztotožnil, když uvedl, že nachází-li se uprostřed vyznačeného obvodu honitby mj. poděbradský hřbitov, pozemky parc. č. 377/1 a 377/5 v k. ú. Kluk, které však do honitby zahrnuty nebyly, nebyla zřejmě ani naplněna podmínka § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že správní orgán I. stupně i žalovaný se měli touto námitkou zabývat, aniž by jí musel žalobce opakovaně namítat. Není proto pravda, že by se jednalo o námitku novou, která byla poprvé uvedena až v žalobě, a že by se jí žalovaný nemohl v rámci správního řízení zabývat.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, se pro účely tohoto zákona nehonebními pozemky rozumí pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržiště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně ohrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvířete, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, hřbitovy a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti.

Podle § 2 písm. f) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona honebními pozemky rozumí všechny pozemky v písmenu e) neuvedené.

Podle § 2 písm. g) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona souvislými honebními pozemky rozumí takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami.

Podle § 2 písm. i) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona honitbou rozumí soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona.

Podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka.

Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvířete nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.

Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.

Podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.

Podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přičlenění orgán státní správy z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přičlenění, které se provádějí k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10 % výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby.

Podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.

Soud o věci uvažil takto:

Nedůvodná je námitka, kterou žalobce brojí proti tomu, že správní orgán I. stupně k navrhované honitbě Bor přičlenil i pozemky, jejichž vlastníci v minulosti vstoupili do Honebního společenstva Polabská Lhota, čímž – řečeno slovy žalobce - jednoznačně projevíli svoji vůli být členem konkrétního honebního společenstva. Žalobcovo tvrzení, že správní orgán nesmí rozhodnout o přičlenění pozemků těchto vlastníků k honebním pozemkům (správně honitbě) jiného společenstva, nemá oporu v zákoně. Z výše citovaného ustanovení § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, jakož i z ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona naopak jednoznačně plyne, že správní orgán je za určitých podmínek oprávněn přičlenit k honitbě i honební pozemky *jiných vlastníků*, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu. Právě k tomu v nyní projednávané věci došlo.

Při tvorbě nové honitby není projev vůle vlastníka konkrétního honebního pozemku jediným, a už vůbec ne rozhodujícím faktorem. Správní orgán příslušný k vydání rozhodnutí o uznání nové honitby musí vždy, tj. bez ohledu na vůli jednotlivých vlastníků honebních pozemků, respektovat především obecné zásady tvorby honiteb, které jsou zakotveny v § 17 zákona o myslivosti, jako je požadavek na souvislost honebních pozemků tvořících honitbu, požadavek na krytí hranic honitby s přírodními a v terénu zřetelnými hranicemi, na bezpečnost zvěře atd. Soud na tomto místě považuje za vhodné poukázat na některé závěry, k nimž dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 ze dne 13.12.2006 a ze kterých

rovněž vyplývá, že vlastnické právo k určitému honebnímu pozemku není samo o sobě při tvorbě honitby rozhodující:

„Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody. Realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jejich prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy.

„S ohledem na povahu účasti v honebním společenstvu nelze v mechanismu vyrovnávání hranic pozemku bez souhlasu vlastníka spatřovat prvek protiústavnosti. Právo účasti v honebním společenstvu, jakož i právo realizovat právo myslivosti z něj vyplývající, jsou právní kategorie odlišné svou povahou od práva vlastnického a nepoživají ústavněprávních kvalitativně shodných garancí a neexistuje na ně zákonný nárok ani v rovině jednoduchého práva.“

„V duchu obecných závěrů, které Ústavní soud vyslovil, je rovněž třeba zdůraznit, že stanovení základních prostorových a kvalitativních parametrů honitby je motivováno potřebami zvěře tak, aby honitba představovala v konkrétní situaci nejlepší ekosystém s co možná nejrozmanitějšími životními podmínkami. Posouzení těchto okolností však přísluší správnímu úřadu.“

Skutečnost, že někteří vlastníci honebních pozemků, které byly rozhodnutím správního orgánu I. stupně přiřčeny k honitbě Bor, v minulosti vstoupili se svými pozemky do Honebního společenstva Polabská Lhota, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud, stejně jako žalovaný, totiž nemohl přehlédnout, že pozemky těchto vlastníků se sice staly součástí honitby žalobce v roce 1993, avšak v roce 2003 byly z této honitby zase vyjmuty, a to rozhodnutím správního orgánu ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003 o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem, jež bylo vydáno podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Poté již tyto pozemky nebyly součástí žádné honitby, takže správní orgán I. stupně mohl rozhodnout o jejich přiřčení k honitbě Bor.

Soud na okraj uvádí, že byly-li „sporné“ pozemky jiných vlastníků z honitby žalobce vyjmuty za účelem *uvedení jeho honitby do souladu se zákonem*, stěží mohly být opět přiřčeny do téže honitby.

Žalobce byl nepochybně účastníkem řízení o uvedení své honitby do souladu se zákonem. Jestliže s vynětím „sporných“ pozemků ze své honitby nesouhlasil, mohl a měl podat proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003 odvolání. Nic takového však neučinil, a proto nyní nemůže s úspěchem namítat, že byl přiřčením „sporných“ honebních pozemků k jiné honitbě zkrácen na svých právech, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí již žádná práva ve vztahu k těmto pozemkům neměl. Správnímu orgánu pak nelze vytýkat, že při rozhodování v souzené věci v souladu se zásadou presumpce správnosti a zákonnosti správních rozhodnutí vycházel též z rozhodnutí o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003, podle kterého sporné pozemky nejsou součástí žalobcovy honitby. Proto mohl rozhodnout o jejich přiřčení k honitbě Bor bez ohledu na v minulosti projevenou vůli jejich vlastníků, aby tyto pozemky patřily k honitbě žalobce.

Nelze vejít ani na námitku, v níž žalobce poukazuje na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se neuvádí, zda vlastníků „sporných“ pozemků bylo rozhodnutí

o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003 řádně doručeno. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být založena výhradně na tvrzení o zkrácení vlastních veřejných subjektivních práv, nikoliv práv jiných subjektů (viz § 65 odst. 1 s.ř.s. – „Kdo tvrdí, že byl *na svých právech* zkrácen...“, § 65 odst. 2 s.ř.s. „...tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen *na právech, která jemu přísluší* ...“). Žalobce tedy nemůže v řízení před správním soudem hájit práva jiných subjektů, v daném případě práva vlastníků „sporných“ pozemků a vytýkat správnímu orgánu, že v důsledku nesprávného procesního postupu spočívajícího v nedoručení rozhodnutí o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem byly tyto subjekty zkráceny *na svém právu* podat proti tomuto rozhodnutí řádný opravný prostředek. Jinak řečeno, žalobce není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v pozici veřejného advokáta, jemuž by náleželo oprávnění hájit zájmy či (procesní) práva jiných subjektů – zde vlastníků „sporných“ pozemků. Ti si v souladu se zásadou *vigilantibus iura* měli a mají svá práva střežit sami.

Soud podotýká, že v nyní projednávané věci nebylo předmětem odvolacího řízení rozhodnutí o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003, a úkolem žalovaného proto nebylo přezkoumávat soulad tohoto rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce sice v žalobě namítá, že přiřčením „sporných“ pozemků k honitbě Bor došlo k porušení § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, neuvádí však naprosto žádné konkrétní skutečnosti, které by opodstatněnost tohoto žalobního tvrzení prokazovaly. Netvrdí, že by jeho honitba měla se „spornými“ pozemky delší společnou hranici než honitba Bor (nahlédnutím do mapy se zakreslenými hranicemi honiteb a hranic sporných pozemků, která je součástí správního spisu, soud ověřil, že tomu tak není), ani nespecifikuje, které zásady řádného mysliveckého hospodaření podle něj vyžadovaly jiné přiřčení „sporných“ pozemků. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením *konkrétních žalobních bodů* (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Naprostá obecnost uvedené žalobní námítky brání tomu, aby se jí soud blíže zabýval.

Úspěšnou námitkou nemůže být ani žalobcův poukaz na to, že správní orgán I. stupně po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2007 č.j. 8 Ca 23/2006 – 34 požadoval předložení některých listin (seznamu členů žalobce z r. 1993, jejich souhlasů se vstupem nebo členstvím v honebním společenstvu, seznamu pozemků včetně seznamu přiřčených pozemků z roku 1993, originálu smlouvy o zřízení Honebního společenstva Polabská Lhota včetně přílohy ze dne 8.12.1992) za účelem zjištění skutečného stavu věci po žalobci a nikoliv po osobě zúčastněné na řízení. Vzhledem k charakteru uvedených listin správní orgán důvodně předpokládal, že tím, kdo má tyto listiny nepochybně ve svém držení, je právě žalobce, a proto k jejich předložení vyzval právě jeho. Pokud žalobce s tímto postupem správního orgánu nesouhlasil, měl se proti němu ohradit v průběhu řízení, což však

neučinil. Za podstatné soud považuje to, že předložením těchto listin správnímu orgánu nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech.

Po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2007 č.j. 8 Ca 23/2006 – 34, kterým bylo kromě odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2005 č.j. 14265-145885/OŽP/05-Ku zrušeno též jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.9.2005 č.j. 2640/ŽP/2005-Uch, správní orgán v dané věci rozhodl znovu. Učinil tak rozhodnutím ze dne 30.5.2008 č.j. 02 378/ŽP/2007-Uch., proti kterému žalobce opětovně podal odvolání datované dnem 9.6.2008. V něm uplatnil v podstatě jedinou námitku, a sice že přiřčení „sporných“ pozemků do uznané honitby Bor odporuje vůli jejich vlastníků, kteří v minulosti i s těmito pozemky vstoupili do Honebního společenstva Polabská Lhota. Protože žalovaný, pokud jde o posouzení této odvolací námitky, v napadeném rozhodnutí setrval na závěrech, k nimž dospěl již v předchozím rozhodnutí ze dne 24.9.2008, je logické, že se odůvodnění obou jeho rozhodnutí v této části shoduje.

Jinou námitku, tedy ani námitku, že uznaná honitba Bor není tvořena souvislými honebními pozemky, jak požaduje ustanovení § 17 zákona o myslivosti, žalobce v odvolání neuplatnil. Obsahem odvolání není ani námitka, že rozhodnutí ze dne 31.3.2003 č.j. 542/ZP/2003 o uvedení honitby žalobce do souladu se zákonem nebylo vlastníkům „sporných“ pozemků řádně doručeno. Žalovaný proto nepochybil, jestliže se v napadeném rozhodnutí s těmito (v odvolání neuplatněnými) námitkami nevypořádal.

Konstatování zdejšího soudu obsažené v rozsudku ze dne 5.4.2007 č.j. 8 Ca 23/2006 – 34, že při uznání honitby Bor nebyla zřejmě splněna podmínka uvedená v § 17 odst. 2 věta první zákona o myslivosti, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky, nebylo formulováno jednoznačně (viz slovo „zřejmě“) a navíc vycházelo z mylného zjištění, že uprostřed vyznačeného obvodu honitby se nachází mimo jiné poděbradský hřbitov a pozemky parc. č. 377/1 a 377/5 v k. ú. Kluk. Toto zjištění se však nezakládá na pravdě. Prostým nahlédnutím do mapy, která je součástí správního spisu a v níž jsou vyznačeny hranice uznané honitby Bor, lze zjistit, že poděbradský hřbitov a dva výše uvedené pozemky rozhodně neleží uprostřed uznané honitby Bor, ale při její severozápadní hranici.

Samotná přítomnost nehonebních pozemků ještě neznamená, že honitba není tvořena souvislými honebními pozemky, a nesplňuje tak požadavek souvislosti honebních pozemků formulovaný v § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Definice pojmu „souvislé honební pozemky“ je obsažena v § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Podle této definice se souvislými honebními pozemky rozumí takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku. Zákon dále stanoví, že úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami.

Jestliže se tedy v rámci honitby lze dostat z jednoho honebního pozemku na druhý honební pozemek bez překročení cizího pozemku, pak honitba splňuje požadavek souvislosti honebních pozemků formulovaný v § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, i když se „uvnitř“ vnějších hranic takové honitby nachází určité nehonební pozemky. Jinak řečeno, požadavek souvislosti honebních pozemků tvořících určitou honitbu není splněn pouze v případě, že se nelze dostat z jednoho honebního pozemku na druhý bez překročení cizího pozemku. Žalobce však žádnou relevantní argumentaci v tomto směru v žalobě neuplatnil - neoznačil žádný konkrétní honební pozemek tvořící uznanou honitbu Bor, ze kterého by se nebylo možné

dostat na jiný honební pozemek téže honitby bez překročení cizího pozemku. Pozemky, na kterých se nachází poděbradský hřbitov, jsou ex lege pozemky nehonebními (§ 2 písm. e) zákona o myslivosti). Pouhý odkaz žalobce na nejednoznačné konstatování soudu obsažené v rozsudku ze dne 5.4.2007 č.j. 8 Ca 23/2006 – 34, které navíc vycházelo z věcně nesprávného zjištění, k závěru o nesplnění požadavku souvislosti honebních pozemků tvořících uznanou honitbu Bor nepostačuje.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková